

Geneze 12,1-9 Hospodin povolává Abrama

Lýdie Mamulová

Introit:

Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponosou plody, zůstanou statní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není!

První čtení Marek 8,34-38 O následování:

Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: "Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej. Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? Zač by mohl člověk získat zpět svůj život? Kdo se stydí za mne a za má slova v tomto zpronevěřilém a hříšném pokolení, za toho se bude stydět i Syn člověka, až přijde v slávě svého Otce se svatými anděly."

Text kázání:

I řekl Hospodin Abramovi: "Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! Požehnám těm,

kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země." A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal. Šel s ním také Lot. Abramovi bylo sedmdesát pět let, když odešel z Cháranu. Vzal svou ženu Sáráj a Lota, syna svého bratra, se vším jměním, jehož nabyli, i duše, které získali v Cháranu. Vyšli a ubírali se do země kenaanské a přišli tam. Abram prošel zemí až k místu Šekemu, až k božišti Móre; tehdy v té zemi byli Kenaanci. I ukázal se Abramovi Hospodin a řekl: "Tuto zemi dám tvému potomstvu." Proto tam Abram vybudoval oltář Hospodinu, který se mu ukázal. Odtud táhl dál na horu, která je východně od Bét-elu, a postavil svůj stan mezi Bét-elem na západě a Ajem na východě. Také tam vybudoval Hospodinu oltář a vzýval Hospodinovo jméno. Pak se vydal na další cestu směrem k Negebu.

Nastává nová etapa v životě salvátorského sboru. Od dnešní neděle jsme na této kazatelně domácimi tři faráři. Od září je prvním a hlavním farářem sboru bratr farář Tomáš Trusina a my s Daliborem s ním budeme spolupracovat. Výrazem naší kooperace je dohoda o jednotné náplni - biblických textech, kterými se budeme zabývat při nedělních bohoslužeb i

biblických hodinách. Při nedělních bohoslužbách se budeme setkávat nad příběhy Abrahama, nazvaného praotcem víry.

Abrahamův příběh

Běžný lidský život je plný zhmotněné touhy po blahobytu, síle, moci či lásce. Abrahamův příběh mapuje setkání člověka s živým Bohem, nezávislým na naplňování lidských představ o spokojeném životě, nezávislý na manipulaci se štěstím. Abramův Bůh je Bohem, který není k dispozici jako zprostředkovatel blahobytu a zdraví, ale zve ke svobodě, ve které lze nalézt svou duši, smysl života.

Ježíšova výzva k následování jen posouvá rovinu starozákonní víry do reality každého moderního člověka, člověka, který je schopen rozumět osobní odpovědnosti.

Když Ježíš mluví o zachránění života, tím, že člověk o život přijde pro něj a pro evangelium, tak v nás otevírá stejnou otázku po smyslu jako kdysi dávno Hospodin v Abramovi, když se on měl rozhodnout, zda se vydá na cestu do nezajištěné budoucnosti.

Proto je Abram, později přijímá jméno Abraham, jako první člověkem víry. Stal se praotcem věřících, protože bez záruk Bohu uvěřil a vydal se do neznáma. A to neznáma nejen fyzického, ale i duchovního. Opustil

zavedenou společnost, zpřetrhal rodinná pouta a také náboženství a se vším co měl odešel. A Bůh si ho pro jeho odvalu, jednání zamiloval. A tak se stal otcem svobodných lidí, nezávislých na stereotypech společností i náboženství. Abramovo jednání muselo být velmi riskantní. Šel za pouhým hlasem, bez obvyklé vnější opory, za neznámým Bohem, Bohem neviditelným, Bohem, který vstupuje do lidského srdce bez přičinění člověka, bez obřadů a bez kněží.

Abram se stal praotcem důvěry k živému jednajícímu Bohu a my se podobně jako on vydáváme na stejnou cestu.

Nejčastěji si tento jeho příběh připomínáme, když do církve přicházejí noví lidé, kteří opustili své zvyky, své tradice, různé pověry, případně své náboženství a vydali se cestou víry v Ježíše Krista. Podobně i Ježíšova výzva je na první pohled výzvou k přestoupení nebo připojení se ke křesťanství. Máme dojem, že je to příběh o těch, kteří právě uvěřili a proto se nás tento příběh už netýká. Jenže jak Ježíšovo pozvání, tak Abrahamův příběh zní především do vnitřních řad. Je to příběh živý i pro ty, kteří v církvi vyrostli nebo uvěřili již před mnoha lety. A nejde jen o rozpomenutí se na dobu dávno minulou, ale o dnešní den, o soustavné

prožívání a vycházení na cestu důvěry a cestu spoléhání na Boha a neviditelnou a neuchopitelnou jistotu.

Stále vycházet

Náboženství bývá spojeno s plněním příkázání, konáním dobrých skutků a poslušností vůči náboženským autoritám. Abramovo jednání však znamenalo opustit všechno náboženství. Jeho víra byla v hlavě a v srdci, znamenala radikální změnu myšlení. Opustil pravidla a čekal, co mu řekne, ukáže Hospodin. Abram vyšel, pak se zastavil, postavil tam Hospodinu oltář a zase šel. Znovu postavil stan a vybudoval oltář Hospodinu a zase šel dál.

Ve známém spirituálu se zpívá, jednou jsem dole jednou nahoře. O Abramovi se nedočteme co prožíval a jak se cítil ve svém odvážném rozhodnutí, i když by se z jeho příběhů dalo leccos vyvodit. Příznačné však je, že se na cestách musel zastavovat, aby mohl zase dál. Nešlo jen o odpočinek, jistě odpočíval a stavěl stany častěji, než v Šekemu nebo mezi Bét-elem a Ajem. Tedy na místech, o kterých se Geneze zmiňuje, že se zastavil a stavěl oltáře Hospodinu.

Vždy znovu v životě zakoušíme období, kdy nestačí vyjet na dovolenou nebo vypnout z práce, kdy se musíme zastavit, zbrzdit svůj rozlet a dát prostor Bohu, vyjít ze svých stereotypů a domovů zabydlených

nejrůznějším harampádím moderní společnosti. Být dole a zase nahoře může znamenat etapy života, lidské hledání a nalézání cesty víry, která s sebou nese smysluplnou budoucnost.

Abram trhá důsledně všechny svazky.

Nechat si roztrhat svazky s lidmi je velmi těžká věc. Obecně to vnímáme jako něco negativního a pokoušíme se takové jednání léčit jako nemoc. Ježíš přece říká, že to co přetrvává do Božího království jsou právě dobré vzájemné lidské svazky, vzájemná láska, která má budoucnost. Avšak Abram neodchází ve hněvu či uraženosti. Zůstávají mu nejbližší a ti, kdo se k němu připojili, ale některé vztahy musel kvůli cestě víry opustit. Může se to týkat mezilidských vztahů, ale může se to týkat i obyčejnějších věcí, jako je zaměstnání, práce, mohou to být naše koníčky a libůstky, mohou to být i věci, které nás vrací zpět a z lásky k bližnímu dělají návyk a z lásky k sobě posedlost po realizaci.

Abramova nezávislost na náboženství svých otců pro nás neznamena nezakotvenost a pohrdání církví, ale odvahu vidět dál, za řády církve a strojenou poslušnost.

Paradox hledání života

V Abrahamově jednání a pak u Ježíše nacházíme zřetelný paradox v hledání své duše, svého nastavení, života. Čím chceš být, co chceš v životě dokázat, ptáme se často děti a mnohé moudře odpovídají, já nevím, uvidím. A to je to, co od nás očekává Hospodin. Nejde o povolání, o církev, je jedno, zda je člověk lékařem nebo pilotem, katolíkem, evangelíkem, či jiného vyznání. Jde o naše představy co a jak má v životě fungovat, čemu je třeba se podřídit a čeho využít, s kým se kamarádít a co dokázat, třeba pro dobro druhých a společnosti. Lpět na své představě znamená svůj život ztratit, ale přijmout nejistotu a vydanost věcem přicházejícím, otevřenost vůči Boží vůli znamená život získat, najít nečekanou oporu v Boží lásce.

Člověk hledá požehnání, je to hledání, které znamená vnitřní klid, ano, věci se daří. A když se věci daří, znamená to, že také mají smysl. V tobě dojdou požehnání všechny čeledi země, slyší Boží požehnání Abram. Napadne nás, že jde o dědičnou vlastnost jednoho národa. Ale ono jde o způsob, o jednání jako jednal Abram, o napodobování, následování. Člověk dojde pravého smyslu a pokoje, když otevře svůj život Boží pravdě. *"Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne."* říká Ježíš.

Spolu s Abrahamem dostáváme na cestu požehnání - každý, kdo jako on uvěří Bohu - se stane velkým pronárodem a nemusí se bát o svou totožnost. Uvěřit Hospodinu znamená vstoupit do proudu těch, kteří mají duši a mají život.

A také to znamená život pro naše děti i další lidi, kteří skrze Abrahamovu víru, skrze naši víru vstoupí na cestu důvěry. Amen

Poslání:

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočnutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží."

Požehnání:

»At' Hospodin ti žehná a chrání tě, at' Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, at' Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.«